

Sygn. akt **III AUa 534/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

Sędziowie: SSA Marek Borkiewicz

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **A. S.**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...)** w **P.**

o rentę rolniczą

na skutek apelacji A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 20 grudnia 2013 r. sygn. akt VII U 1134/13

o d d a l a apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Marek Borkiewicz
-------------------------------------	-------------------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lutego 2013r. o nr (...), Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, rozpoznając wniosek **A. S.** z dnia 17 grudnia 2012r., odmówił przyznania jej prawa do renty rolniczej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, iż podstawę rozstrzygnięcia stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej Kasy z dnia 19 lutego 2013r., w którym Komisja nie uznała ubezpieczonej za osobę trwale lub okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona A. S. podniosła, że wbrew stanowisku Komisji Lekarskiej KRUS, jest osobą całkowicie i trwale niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie VII U 1134/13 oddalił wniesione odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne :

A. S. urodziła się w dniu (...), z zawodu jest rolnikiem. Ubezpieczona podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników w okresie od 01 stycznia 1983r. do 30 września 1993r. Odwołująca była właścicielem gruntów rolnych o pow. 7,64 ha, na których prowadziła działalność rolniczą.

W dniu 2.11.1993r. w/w grunty zostały wdzierżawione na 10 lat M. G.. W dniu 20.12.1996r. odwołująca sprzedała M. i J. G. działkę rolną o obszarze 1,32,06 ha. W dniu 9.09.2003r. strony umowy dzierżawy zawarły na kolejne 10 lat nową umowę dzierżawny, której przedmiotem były pozostałe grunty rolne o powierzchni 6,3240 ha.

Odwołująca pobierała rentę inwalidzką rolniczą, a następnie rentę rolniczą z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od dnia 16 czerwca 1993r. do dnia 31 stycznia 2013r. z powodu dusznicy bolesnej, przewlekłego żółciowego nieżytu żołądka i dwunastnicy, przewlekłego zapalenia żołądka, jaskry obucocznej, anemii wtórnej w przebiegu nowotworu oraz zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego z zespołem bólowym.

W dniu 23 grudnia 2010r. ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz Rzecznawca KRUS rozpoznał u wnioskodawczynie chłoniaka żołądka po chemioterapii (2006r.), ból, nudności oraz wymioty w leczeniu przeciwbólowym, opadanie macicy oraz nietrzymanie moczu. Lekarz Rzecznawca w orzeczeniu z dnia 25.01.2011r. wskazał, że stała tkliwość nadbrzusza środkowego i okresowo nasilone bóle wymagające silnych leków przeciwbólowych (plastry) nadal kwalifikują odwołującą do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym do stycznia 2013r.

Decyzją z dnia 27 stycznia 2011r. pozwany przyznał A. S. prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy na okres od dnia 01 lutego 2011r. do dnia 31 stycznia 2013r.

W dniu 17 grudnia 2012r. ubezpieczona złożyła nowy wniosek o przyznanie prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz Rzecznawca KRUS rozpoznał u wnioskodawczynie chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, niepowodującą istotnej dysfunkcji narządu ruchu oraz chłoniaka złośliwego żołądka (stan po chemioterapii). Orzeczeniem z dnia 25 stycznia 2013r. Lekarz Rzecznawca KRUS stwierdził, że odwołująca jest nadal całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym do stycznia 2014r.

Po wniesieniu przez Lekarza Regionalnego Inspektora Kasy zarzutu wadliwości tego orzeczenia, stan jej zdrowia oceniała ponownie Komisja Lekarska KRUS, która orzeczeniem z dnia 19 lutego 2013r., rozpoznając chłoniaka złośliwego żołądka –stan po chemioterapii w 2005r. - bez cech wznowy, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez objawów korzeniowych, nadciśnienie tętnicze wyrównane – leczona niesystematycznie i chorobę wrzodową żołądka w wywiadzie, stwierdziła brak całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

W dniu 26 lutego 2013r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

W dniach 21 i 23 maja 2013r., 5 czerwca 2013r. oraz w dniu 26 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych: lek. med. Damiana Greli – neurologa, lek. med. Lidii Wojtkowiak – internisty, dr n. med. Henryka Klincewicza – gastroenterologa, dr n. med. Józefa Dudko – chirurga onkologa oraz dr n. med. Marka Zwierzyńskiego - ginekologa. Powołani biegli rozpoznali u odwołującej stan po przebytej chemioterapii w przebiegu chłoniaka żołądka z długotrwałym przebiegiem bez nawrotu choroby nowotworowej, dyspepsję u osoby z nieżytem

żołądka i dwunastnicy oraz objawy resztkowe po przebytych zespołach korzeniowym w odcinku lędźwiowo – krzyżowym, aktualnie bez ograniczenia sprawności oraz niewielkie obniżenie przedniej ściany pochwy.

Biegły chirurg onkolog wskazał, że u wnioskodawczyni przed siedmiu laty zakończono leczenie onkologiczne po rozpoznaniu narządowej lokalizacji chłoniaka złośliwego w żołądku, bez zajęcia szpiku kostnego. Zastosowana chemioterapia doprowadziła do szybkiej remisji objawów chorobowych i ustąpienia zmian naciekowych w obrębie żołądka. Dalsza wieloletnia obserwacja onkologiczna nie uwidoczniła objawów nawrotu choroby. W takiej sytuacji ryzyko wznowy choroby nowotworowej jest niskie. Odwołująca wymaga nadal dalszych okresowych kontroli w poradni onkologicznej oraz prowadzenia unormowanego i oszczędnego trybu życia. Niemniej jednak, ubezpieczona jest osobą zdolną do wykonywania lekkich i umiarkowanych, niedługotrwałych prac fizycznych. Poprawa stanu zdrowia w stosunku do orzeczenia Lekarza Rzeczoznawcy KRUS z dnia 25 stycznia 2011r. wynika z ugruntowanego dobrego rokowania, poprawy ogólnego stanu zdrowia oraz wydolności i sprawności czynnościowej, dalej prowadzonej rehabilitacji, a także lepszej adaptacji do nowej sytuacji życiowej spowodowanej przebyciem leczeniem onkologicznym.

Biegły gastroenterolog wskazał, że zgadza się z opinią biegłego chirurga onkologa. Dolegliwości dyspeptyczne nie mają wpływu na stan ogólny i funkcje trawienne. Z przyczyn gastrologicznych brak jest całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Biegły neurolog wyjaśnił, że dolegliwościom wnioskodawczyni nie towarzyszy uszkodzenie układu nerwowego w stopniu istotnie ograniczającym sprawność. Nie stwierdza się cech podrażnienia korzeni nerwowych, osłabienia siły mięśniowej, zaników mięśniowych, wystąpienia odruchów patologicznych. Brak jest niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym z powodów neurologicznych. Poprawa stanu zdrowia w porównaniu z wcześniejszymi orzeczeniami wyraża się zachowaniem prawidłowej sprawności oraz brakiem objawów istotnego uszkodzenia układu nerwowego.

Biegła internista nie stwierdziła schorzeń internistycznych, powodujących częściową lub całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym. Podzieliła stanowisko biegłego chirurga onkologa i stwierdziła brak całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

W łącznej opinii biegli gastroenterolog, chirurg onkolog, neurolog oraz internista nie uznali odwołującej za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

W opinii z dnia 05 czerwca 2013 r. biegły ginekolog lek. med. Marek Zwierzyński, rozpoznając u wnioskodawczyni niewielkie obniżenie przedniej ściany pochwy i okresowe bóle podbrzusza i wybuchy wskazał, że odwołująca od roku 2004 była leczona w poradni ginekologicznej, ostatnio z powodu niewielkiego obniżenia przedniej ściany pochwy i nietrzymania moczu. W roku 2005 stwierdzono u wnioskodawczyni nieregularne krwawienia z dróg rodnych w okresie okołomenopauzalnym, w dokumentacji medycznej brak jest informacji o sposobie leczenia nietrzymania moczu oraz diagnostyce schorzenia (brak dzienniczka mikcji, wyniku badania cystometrycznego). W przeprowadzonym w dniu sporządzenia opinii badaniu ginekologicznym stwierdzono niewielkie obniżenie przedniej ściany pochwy, jednakże nie stwierdzono cech nietrzymania moczu. Na podstawie analizy dokumentacji medycznej zawartej w aktach i dostarczonej przez pacjentkę oraz po przeprowadzeniu badania ginekologicznego biegły stwierdził, że stan ginekologiczny wnioskodawczyni w dniu badania nie stanowi bezpośredniego przeciwwskazania do podjęcia pracy zawodowej. Odwołująca jest zdolna do pracy w gospodarstwie rolnym, wymaga natomiast leczenia w poradni ginekologicznej w warunkach laboratoryjnych. Wobec braku cech wypadania macicy i nietrzymania moczu, biegły wskazał, że w stosunku do badania z dnia 25 stycznia 2011r. stan ginekologiczny odwołującej uległ poprawie.

Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2013 r. odwołująca podniosła, że biegły ginekolog nie miał podstaw do podważenia stanowiska leczącego ją ginekologa, a także przyznała, że w zakresie onkologicznym, co prawda występuje u niej nadal chłoniak żołądka, ale prawdą jest, że nie wystąpił nawrót choroby nowotworowej.

Mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy odwołującej A. S. przysługuje prawo do dalszej renty rolniczej z tytułu niezdolności

do pracy w gospodarstwie rolnym, a tym samym – czy odwołująca spełniła wszystkie wymogi przewidziane w art. 21 ust. 1 i 2, art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników.

W sprawie przede wszystkim należało ustalić czy stan zdrowia ubezpieczonej upoważnia do uznania jej za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

W celu wyjaśnienia tej okoliczności Sąd Okręgowy z urzędu przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy sporządzili opinię na temat stanu zdrowia odwołującej. Z łącznej opinii biegłych wynikało, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym bowiem, w porównaniu z poprzednim badaniem odwołującej przez organy orzecznicze KRUS w 2011 roku, doszło do poprawy stanu zdrowia odwołującej i biegli ostatecznie stwierdzili, że A. S. nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

Mając na uwadze opinie biegłych lekarzy sądowych, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. podlega oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła osobiście odwołująca A. S.. Zaskarżając wyrok w całości w uzasadnieniu apelacji odwołująca podkreślała, iż nie jest zdolna do samodzielnego egzystowania, a tym bardziej do podjęcia pracy w rolnictwie z uwagi na występujące u niej schorzenia (chłoniak żołądka i inne towarzyszące dolegliwości).

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Pełnomocnik pozwanego organu rentowego – Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Oddział (...) w P., wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Argumenty podnoszone w apelacji przez odwołującą A. S. okazały się bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd I Instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Spór w analizowanej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy istnieją podstawy do przyznania odwołującej A. S. dalszego prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, a jego istota polegała na ustaleniu czy odwołująca jest nadal całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

Podstawą prawną prawidłowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest art. 21 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity - Dz. U. z 2008 r., Nr 50, poz. 291 ze zm.), który stanowi, iż renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, o którym mowa w ust. 2;
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym;
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Trwałą niezdolność do pracy – zgodnie z powołanymi przepisami – orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie można rokować odzyskania zdolności do pracy. Okresową niezdolność do pracy orzeka się natomiast, jeżeli według wiedzy medycznej istnieją rokowania odzyskania zdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było to, że odwołująca dotychczas pobierała świadczenie rentowe oraz to, że podlegała ubezpieczeniu przez wymagany okres. W sprawie należało zatem ustalić czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym, albowiem okoliczność ta jest koniecznym elementem warunkującym przyznanie prawa do dalszej renty rolniczej. Jak wynika z orzecznictwa i doktryny, Sąd orzekając o niezdolności do pracy, nie może opierać się jedynie na własnej wiedzy oraz doświadczeniu, natomiast w zakresie ustalenia niezdolności winien przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu właściwej dla osoby ubiegającej się o rentę specjalności medycznej.

W przedmiotowej sprawie na okoliczność ustalenia czy odwołująca A. S. jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym, Sąd I instancji słusznie przeprowadził dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy – o specjalnościach adekwatnych do zgłaszanych przez odwołującą schorzeń. Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe, uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

A. S. składając zeznania przed Sądem Apelacyjnym podkreślała, iż w prowadzonym przez nią gospodarstwie rolnym to ona wykonywała większość prac, a mąż będąc zatrudnionym poza rolnictwem jedynie jej pomagał. Jednocześnie odwołująca wskazała, iż obecnie wciąż systematycznie uczęszcza do poradni onkologicznej i z powodów onkologicznych (chłoniak żołądka) oraz innych towarzyszących jej schorzeń, nie jest zdolna do samodzielnego egzystowania i do pracy w gospodarstwie.

Mając na uwadze podnoszone przez odwołującą argumenty, Sąd odwoławczy postanowił przeprowadzić na podstawie art. 382 k.p.c. uzupełniający dowód z opinii biegłego onkologa dr Józefa Dudko, poprzez przesłuchanie go na okoliczność wydanej opinii. Biegły onkolog potwierdził wnioski zawarte w łącznej opinii biegłych sądowych, sporządzonej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Należy zwrócić uwagę, iż biegły onkolog w swojej opinii z dnia 21 i 23 maja oraz 26 czerwca 2013 r., sporządzonej na potrzeby postępowania pierwszoinstancyjnego wskazał, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym, nie jest natomiast całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym. Tym samym, mimo iż wnioskodawczyni wymaga okresowych kontroli w poradni onkologicznej, jest ona zdolna do wykonywania lekkich, umiarkowanych i niedługotrwałych prac fizycznych w gospodarstwie rolnym. Leczenie onkologiczne odwołującej zakończono w kwietniu 2006r. i polegało ono na przeprowadzeniu jednorazowej terapii, która przyniosła dobry skutek trwający do dzisiaj. Leczenie onkologiczne odwołującej zostało zakończone i obecnie nie ma wznowy, dlatego biegły wskazał, że ryzyko onkologiczne u odwołującej jest niewielkie. Tym samym oddziaływanie następstw leczenia onkologicznego na ogólny stan zdrowia nie jest duże. Od 1993 r. do 2006 r. odwołująca była całkowicie niezdolna do pracy z innych przyczyn niż onkologiczne i dopiero od marca 2006 r. powstała niezdolność również z powodów onkologicznych. Jednocześnie biegły zwrócił uwagę na to, iż przez okres 5 lat od zakończenia leczenia choroby nowotworowej uważa się, że pacjent onkologiczny znajduje się w okresie ochronnym. Po upływie tego okresu ryzyko zachorowania jest coraz mniejsze. Oznacza to, że w przypadku odwołującej do 2013 roku choroba nowotworowa współistniała jako przyczyna całkowitej niezdolności do pracy. Biegły po zapoznaniu się z treścią dokumentacji medycznej przedstawionej przez odwołującą na rozprawie stwierdził ponadto, że wynik gastrokopii z 2015 r. jest lepszy niż ten, który był przedmiotem oceny we wcześniejszej opinii. Tym samym przedłożone dokumenty nie świadczą w żaden sposób o pogorszeniu się stanu zdrowia odwołującej w ostatnim okresie.

Reasumując wskazać należy, że biegły składając ustną opinię przed Sądem Apelacyjnym jednoznacznie stwierdził, że nie ma żadnych merytorycznych podstaw do tego, aby zmienić swoje wcześniejsze stanowisko w przedmiocie oceny

stanu zdrowia odwołującej. Jest ona zatem z uwagi na stan zdrowia tylko częściowo, a nie całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym. Jednocześnie biegły zwrócił uwagę, iż żadne gospodarstwo rolne nie jest w stanie funkcjonować gdyby przyjąć, że wykonuje się tam tylko ciężkie prace. Dużą rolę odgrywa właściciel gospodarstwa nadzorujący prace wykonywane przez innych ludzi. Odwołująca może zatem wykonywać lekkie prace w gospodarstwie rolnym.

W odpowiedzi na stanowisko biegłego, odwołująca stwierdziła na rozprawie, że nie zgadza się z jego opinią. Jednocześnie wskazała, iż w jej ocenie decydujące dla uznania jej niezdolności do pracy są schorzenia kręgosłupa i żołądka.

W przedmiotowej sprawie brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż to powodu przywołanych na rozprawie przyczyn odwołująca jest niezdolna do pracy. Stanowisko to jest jedynie subiektywną oceną odwołującej, przywołaną na potrzeby postępowania w momencie, gdy jednoznaczna opinia biegłego onkologa wskazała, że jest ona jedynie częściowo niezdolna do pracy. Nie można jednak w przedmiotowej sprawie nie zauważyć, iż Sąd I instancji powołał także biegłych neurologa i gastroenterologa, którzy jednoznacznie stwierdzili, że z przyczyn gastrologicznych i neurologicznych brak jest podstaw do stwierdzenia u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym (vide łączna opinia biegłych sądowych z 21 i 23 maja oraz z 26 czerwca 2013 r. – k. 19-21).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że ze wszystkich wymienionych wyżej opinii lekarskich wynika jednoznacznie, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym. Mimo licznych schorzeń występujących u odwołującej, wciąż może ona wykonywać w gospodarstwie rolnym lekkie prace. Bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż A. S. sprzedała swoje gospodarstwo rolne. Ta okoliczność jest nieistotna z punktu widzenia oceny zdolności odwołującej do pracy w gospodarstwie rolnym

Mając zatem na uwadze fakt, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni pod kątem jej niezdolności do pracy została dokonana przez biegłych właściwych specjalności, dysponujących stosowną wiedzą i doświadczeniem, nie ma, w ocenie Sądu Apelacyjnego, podstaw do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji. Wnioski i argumentacja przedstawiona przez biegłych w sposób fachowy i wyczerpujący odnosiła się do stawianych przez Sąd I i II instancji pytań. Biegli przejrzyście wyjaśnili sporne zagadnienia i w sposób wyczerpujący wskazali, na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Fachowa treść przedmiotowych opinii legła u podstaw właściwie ustalonego stanu faktycznego w sprawie. Biegli dysponowali niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a wydana przez nich opinia uwzględnia zarówno badanie przedmiotowe jak i całość zgromadzonej dokumentacji lekarskiej oraz wcześniejsze opinie wydane w sprawie. Z kolei logiczne i rzeczowe uzasadnienie opinii pozwala ocenić ją przez pryzmat art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślić należy, że Sąd (wobec jednoznacznych wniosków opinii) nie może zająć stanowiska odmiennego, co do stanu zdrowia wnioskodawczyni, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Dlatego też w tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny stwierdza, że prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż odwołująca nie spełniła podstawowej przesłanki - określonej w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników - niezbędnej do nabycia prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie – nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne - na podstawie art. 385 k.p.c. – należało orzec o oddaleniu złożonej w niniejszej sprawie apelacji.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Marek Borkiewicz
-------------------------------------	-------------------------------	----------------------